

petjem, so imeli priliko slišati idealen primer pevske interpretacije. Razen italijanskih skladb je pela vse v jeziku originalov. Mnogoštevilno občinstvo je z zanimanjem in entuzijazmom sledilo točki za točko, katerih je ob koncu morala še nekaj dodati. Spremljevalec Marijan Lipovšek.

V februarju je tudi nastopil „Slovenski vokalni kvintet“. Zapeli so tri zборе R. Savina, dve Adamičevi, dve Prelovčevi in eno Devovo. Od tujih skladateljev so bile na sporedu ena Fibichova, ena Schumanova in ena Sukova. Najboljši zbor je bil Sukov „Varaždinski ban“, za njim Dev, Savin, Prelovec itd.

Kvintet tvorijo dobri glasovi. Zlasti je treba omeniti lepi glas prvega tenorja (štibernika), potem drugega (Juga), drugega basa (Šulca). Oba Petrovčiča imata malo preveč voluminozne glasove. Trije člani kvinteta so nastopili tudi solistično, in sicer je Jug izredno dobro zapel Benjamina Ipavca „Mornarja“ in Lajovičev „Pesem starca“; Roman Petrovčič je prednašal Škerjančev „Vizijo“ in Lajovičev „Veter veje“ (prvo bolje od druge), Tone Petrovčič pa Adamičev „Kot iz tihe zabljene kapele“ in Osterčev „Jurij in kača belouška“ (prav tako prvo bolje od druge). Posebno pozornost so posvetili dobri izgovorjavi. — Program zborov je bil za kvintet, ki še ne zmore težjih stvari, dobro odbran, solospievi še bolje. Solotočke je spremljal Anton Ravnik. Obisk dober, ploskanja ni manjkalo.

Trboveljski mladinski zbor je v Ljubljani pel mladinske pesmi Adamiča, Grbca, Premrla, Kogoja, Malata, Marolta in Aljažev „Triglav“. Odlikovala se je zlasti Adamičeva „Izpraševalnica“, ki so jo morali ponoviti, potem njegovi „Pastirci vi“ in lepa Maroltova narodna pesem „Pase Janko“. Otroci so peli prav korajžno, sploh je bila kaj pametna misel, ustanoviti tak mladinski zbor. Mladi pevci so bili deležni živahnega odobravanja, kar je bilo gotovo v zadoščenje vodji mladinskega zbora Avgustu Šuligoju.

Pevsko društvo „Cankar“ je 24. decembra 1931. pelo v dvorani „Filharmonične družbe“. Prvi del sporeda je obsegal narodne pesmi iz raznih krajev v Jugoslaviji. (Tri Devove koroške, Maroltovo „Oj tam za goro“, Gotovčev „O more duboko“ iz Dalmacije in Bersovo „Da mi je umreti“ iz Slavonije.) V drugem delu je recitiral Ciril Debevec odlomek iz „Kurenta“, A. Zupan pa zapel Lajovičev „Iskal sem svojih mladih dni“ in Hirschlerjevo „Ljetno noč“. Na tretjem mestu sporeda so bili umetni zbori skladateljev: Konjovića, Pavčiča, Prelovca, Muhvića in Tajčevića, čigar „Pjesme od kola“ so za zbor predstavljale precej težko preizkušnjo, katero pa so pevci hrabro prestali. Zbor je vodil Krsto Perko. Pevsko društvo „Cankar“ je že večkrat pokazalo svojo zmožnost in hotenje, ki se ne zadovoljuje z zabavnim petjem, ampak skuša zmagati tudi kompozicije boljšega kova.

Marij Kogoj.

DOPISI UREDNIŠTVU

DRUŽBA SV. CIRILA IN METODA
V LJUBLJANI

V Ljubljani, dne 31. maja 1932.

Velecenjeni gospod urednik!

V imenu vodstva družbe sv. Cirila in Metoda Vas vljudno prosim, da priobčite v bodoči številki Ljubljanskega Zvona z ozirom na recenzijo letošnjega družbinega koledarja, priobčeno na str. 255. tekočega letnika, naslednje vrstice:

Opozoritev, da manjka koledarju statističnih podatkov o slovenskem manjšinskem šolstvu, se zdi na prvi pogled utemeljena, obiskovalci glavnih skupščin CMD pa vedo, da je taka statistika ali nemogoča ali pa docela nepotrebna. Resnemu kritiku bi moralo biti znano, da se pred vsako glavno skupščino vrši zaupen shod, kateremu sledi javno zborovanje samo kot svečan zaključek. O zaupnih shodih se poročila ne izdajajo.

Vsem mladim silam so vrata v družbine vrste odprta. Vodstvo se ne brani osvežujočih sil, ne bo pa se dalo iz mukoma in s skrajno previdnostjo utrlih tirov spraviti na pota, ki bi ogrožala doslejše uspehe.

Oprema koledarja je tradicionalna, lahko se pa v bodoče spremeni.

Vsled Vaše ocene je družba izgubila dolgoletnega, brezplačnega koledarjevega urednika. Žal mu more za ves njegov požrtvovalni trud nuditi samo zagotovilo trajne in iskrene hvaležnosti.

Za vodstvo CMD:

Predsednik: *Dr. Rado Kušej.*

V Ljubljani, dne 3. junija 1932.

Veleccenjeni gospod urednik!

Prosim Vas, da priobčite moj odgovor na pismo Družbe sv. Cirila in Metoda, ker smatram, da je vodstvo družbe mojo oceno njenega koledarja krivo tolmačilo.

Vem, da je nekatere statistike zaradi tehtnih in docela razumljivih vzrokov nemogoče objaviti, nikakor pa ne morem razumeti, zakaj bi se ne mogle objaviti n. pr. vsaj statistike o uničenju našega šolstva v nekaterih sosednjih državah, če so to storili deloma celo naši dnevniki; saj je marsikdaj večje življenjske važnosti to, kar so nam nasprotniki uničili, kakor tisto, kar smo sami zgradili.

Znano mi je tudi, da se vrši pred vsako glavno skupščino zaupen shod, katerega sklepi morajo ostati tajni, mislim pa, da bi se morale tudi na javnem zborovanju bolj poudariti družbine smernice kakor svečani značaj zborovanja.

Prav tako ne morem spremeniti ocene o vsebini in opremi koledarja, kljub temu, da je zaradi tega, žal, odstopil dolgoletni zaslužni g. urednik. Napisal sem jo po najboljši vesti, želeč, da bi se v družbi odstranile napake, ki sem jih opazil, ne pa osebno, ter z željo, da bi družba dosegla pri svojem delu čim večje uspehe, ki so življenjske važnosti za obstoj našega naroda v tujini.

Z odličnim spoštovanjem

vdani

Vinko Košak.

*

Na članek Milene Mohoričeve o „Sodobnih ženskih listih“ je prejelo uredništvo L. Z. naslednji dopis, ki ga lojalno priobčujemo, kakor tudi odgovor avtorice M. Mohoričeve. Samoumevno je, da uredništvo za te dopise ne prevzema odgovornosti. Pri-pominja se, da se bo pregled drugih slovenskih ženskih listov (Žene in doma, Vigredi) nadaljeval v eni prihodnjih številok.

*

Ljubljanski Zvon je prinesel v januarski številki članek ge. Milene Mohoričeve pod naslovom „Sodobni ženski listi“. Proti koncu svojega dolgega uvoda je prešla ga. Mohoričeva najprej na „Ženski svet“, ki ga je zelo ostro ocenila.

Podpisani konzorcij se sprva ni mislil odzvati na omenjeno kritiko, ker so bile nekatere članice mnjenja, da nikak odgovor je tudi odgovor. Šele na prigovarjanje